

Arrest

nr. 289 018 van 16 mei 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. LYS
Rue du Beau Site 11
1000 Brussel

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 12 mei 2023 per J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 mei 2023 houdende weigering van toegang met terughouding (bijlage 11) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot intrekking van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat G. LYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 10 mei 2023 toe op de luchthaven van Zaventem (BRU) vanuit Conakry (CKY) met een Frans visum type C.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 10 mei 2023 een beslissing tot weigering van toegang met teruggedrijving (bijlage 11). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 10/05/2023 om 0930 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT

werd door ondergetekende D.(...) A.(...), Inspecteur

de heer/mevrouw:

achternaam K.(...) voornaam F.(...)

geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Guinee wonende te

houder van het document nationaal paspoort van Guinee met nummer (...)

afgegeven te DCPAF op 04.11.2022

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door de Franse ambassade in Conakry

geldig van 05.05.2023 tot 05.06.2023 voor een duur van 30 dagen met het oog op: toerisme

afkomstig uit Conakry met SN op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

(...)

X (EC) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor zaken naar Frankrijk door te reizen. Ze verklaart in het kader van import/export van dameskledij naar Frankrijk te gaan. Ze is in het bezit van een doorreisticket naar Parijs (Frankrijk) en een terugkeerticket dd. 03.06.2023.

Betrokkene is niet in het bezit van een hotelreservatie en heeft geen zakelijke stukken (facturen, brochures, uitnodigingen, contactgegevens handelaars,...) welke haar voorgenomen reismotief kan staven.

Betrokkene is in het bezit van een visum afgeleverd door de Franse ambassade in Conakry.

Uit de gegevens van het “VIS” (Visum Information System) blijkt dat het visum werd afgeleverd voor een toeristisch verblijf in Frankrijk met voorlegging van een hotelreservatie in het “IBIS Styles” hotel te Parijs. Betrokkene verklaart dat ze een visum voor toerisme heeft aangevraagd omdat dit makkelijker verkrijgbaar is dan een visum voor zaken. Echter betrokkene beschikt niet over toeristische documentatie en heeft geen intentie om voor toerisme naar Frankrijk door te reizen.

Op basis van deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van haar visum en de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscode.

(...)

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is enkel in het bezit van 350 euro cash geld voor een voorgenomen verblijf van 24 dagen (terugkeerticket dd. 03.06.2023) in Frankrijk. Ze is niet in het bezit van krediet- of bankkaarten en beschikt niet over een officiële garantverklaring van Frankrijk. Volgens de geldende richtbedragen dient men in Frankrijk over 120 euro/dag/verblijf op hotel zonder hotelreservatie of 65 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier zonder garantverklaring te beschikken.

(...)”

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 10 mei 2023 eveneens een beslissing tot intrekking van een visum. Verzoekster werd hiervan ook op 10 mei 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“INTREKKING VAN EEN VISUM

Geachte mevrouw K.(...), F.(...)

(...)

(X) Op verzoek van de gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

(...)

(X) uw visum onderzocht. Nummer (...), afgegeven op 28.04.2023

(...)

2.(X) het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 34) van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart voor zaken naar Frankrijk door te reizen. Ze verklaart in het kader van import/export van dameskledij naar Frankrijk te gaan. Ze is in het bezit van een doorreisticket naar Parijs (Frankrijk) en een terugkeerticket dd. 03.06.2023. Betrokkene is niet in het bezit van een hotelreservatie en heeft geen zakelijke stukken (facturen, brochures, uitnodigingen, contactgegevens handelaars, ...) welke haar voorgenomen reismotief kan staven.

Betrokkene is in het bezit van een visum afgeleverd door de Franse ambassade in Conakry.

Uit de gegevens van het "VIS" (Visum Information System) blijkt dat het visum werd afgeleverd voor een toeristisch verblijf in Frankrijk met voorlegging van een hotelreservatie in het "IBIS Styles" hotel te Parijs. Betrokkene verklaart zelf dat ze een visum voor toerisme heeft aangevraagd omdat dit makkelijker verkrijgbaar is dan een visum voor zaken. Echter betrokkene beschikt niet over toeristische documentatie en heeft geen intentie om voor toerisme naar Frankrijk te reizen.

Op basis van deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van haar visum en de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscore

3.(X) u heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten verkrijgen (artikel 34/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene is enkel in het bezit van 350 euro cash geld voor een voorgenomen verblijf van 24 dagen (terugkeerticket dd. 03.06.2023) in Frankrijk. Ze is niet in het bezit van krediet- of bankkaarten en beschikt niet over een officiële garantverklaring van Frankrijk. Volgens de geldende richtbedragen dient men in Frankrijk over 120 euro/dag/verblijf op hotel zonder hotelreservatie of 65 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier zonder garantverklaring te beschikken.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de vordering niet ontvankelijk is in zoverre ze gericht is tegen de beslissing tot intrekking van het visum aangezien dit geen "verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel" betreft in de zin van artikel 39/82, §4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet)

2.2. De Raad bevestigt dat de vordering niet ontvankelijk is in zoverre zij gericht is tegen de beslissing tot intrekking van het visum.

2.3. Ter terechtzitting stelt de aanwezige raadsvrouw van verzoekster dat het middel (tevens) gericht is tegen de beslissing houdende weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11).

2.4. Uit de nota met opmerkingen blijkt dat de verwerende partij het middel inderdaad ook inhoudelijk bespreekt in functie van de eerste bestreden beslissing, waardoor kan worden aangenomen dat de vordering beide beslissingen viseert.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Par un arrêt n° 128.460 du 29 août 2014, Votre Conseil a jugé que :

« En l'espèce, les requérants sont privés de liberté en vue de leur éloignement. Ils font donc l'objet d'une mesure d'éloignement dont l'exécution est imminente. Il est dès lors établi que la suspension de l'exécution selon la procédure de suspension ordinaire interviendra trop tard et ne sera pas effective. Par conséquent, la première condition cumulative [de la procédure d'extrême urgence] est remplie ».

Dans un arrêt récent n° 275 730 du 3 août 2022, Votre Conseil a notamment jugé ce qui suit :

« La demande de suspension d'extrême urgence prévue à l'article 39/82, § 1er, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980, vise à empêcher que la suspension ordinaire et, a fortiori, l'annulation perdent leur effectivité (cf. CE 13 août 1991, n° 37.530). Tel que mentionné sous le point 3.1, l'article 43, § 1er, du RP CCE dispose que, si l'extrême urgence est invoquée, la demande de suspension doit également contenir un exposé des faits qui justifient cette extrême urgence.

Vu le caractère très exceptionnel et très inhabituel de la procédure de suspension en extrême urgence de l'exécution d'un acte administratif prévue par la loi du 15 décembre 1980 et vu la perturbation qu'elle cause dans le déroulement normal de la procédure devant le Conseil du Contentieux des Etrangers, en réduisant entre autres les droits de défense de la partie défenderesse au strict minimum, l'extrême urgence de la suspension doit être clairement établie, c'est-à-dire être manifeste et à première vue incontestable.

Afin de satisfaire à cette condition, des faits et des éléments doivent être invoqués ou ressortir de la requête ou du dossier administratif, démontrant directement que, pour avoir un effet utile, la suspension demandée doit être immédiatement ordonnée. Le défaut d'exposé de l'extrême urgence peut néanmoins être négligé lorsque cette exigence constitue une forme d'obstacle qui restreint l'accès de la partie requérante au tribunal, de manière ou à un point tels que son droit d'accès à un juge s'en trouve atteint dans sa substance même, ou en d'autres termes, lorsque cette exigence cesse de servir les buts de sécurité juridique et de bonne administration de la justice (jurisprudence constante de la Cour EDH : voir p.ex. Cour EDH 24 février 2009, L'Erblière A.S.B.L./Belgique, § 35).

En l'espèce, le caractère d'extrême urgence n'est pas contesté par la partie défenderesse.

Le requérant est privé de sa liberté en vue de son éloignement. Il fait donc l'objet d'une mesure d'éloignement dont l'exécution est imminente. Il est dès lors établi que la suspension de l'exécution selon la procédure de suspension ordinaire interviendra trop tard et ne sera pas effective. Par conséquent, la première condition cumulative est remplie ...»

Les enseignements de ces jurisprudences s'appliquent mutatis mutandis à la situation d'espèce.

En effet, la requérante, actuellement détenue au Centre fermé de Caricole, fait l'objet d'une décision de maintien en vue de l'éloignement, de telle sorte qu'elle risque d'être rapatriée à tout moment.

L'extrême urgence peut donc être établie.”

3.2.2. Verzoekster wijst erop dat zij in het gesloten centrum Caricole verblijft en zij op elk moment riskeert te worden teruggedreven naar Conakry waardoor haar vordering dringend is.

3.2.3. Uit de gegevens die de verwerende partij overmaakte, blijkt dat de terugnrijving reeds op 13 mei 2023 in het vooruitzicht werd gesteld, maar ondertussen werd geannuleerd. Verzoekster kan bijgevolg worden bijgetreden waar hij stelt dat er sprake is van hoogdringendheid.

3.2.4. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, 41 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 34.2 van Verordening 810/2009/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode) (hierna: Verordening 2009/810/EG), van artikel 6 van de Verordening 562/2006/EG van het Europees parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscod) (hierna: Verordening 562/2006/EG), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli

1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 62, 74/8, 74/11 en 74/14 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekster stelt tevens een kennelijke beoordelingsfout vast. Verzoekster stelt in haar enig middel het volgende:

“1. Par sa décision attaquée, la partie adverse prend la décision de retrait de visa à l'encontre de Madame K.(...) au motif que les circonstances et l'objectif de son voyage en France ne seraient pas suffisamment démontrés, de telle sorte qu'elle contreviendrait au prescrit de l'article 34, 2) du règlement CE n° 810/2009 du Parlement européen et du Conseil du 13 juillet 2009 établissant un code communautaire des visas.

Force est de constater que, ce faisant, la partie adverse motive insuffisamment et inadéquatement la décision attaquée, et se rend ainsi coupable d'une erreur manifeste d'appréciation.

2. Premièrement, la partie adverse motive sa décision attaquée comme suit :

« Betrokkene is in het bezit van een visum afgeleverd door de Franse ambassade in Conakry. Uit de gegevens van het “VIS” (Visum Information System) blijkt dat het visum werd afgeleverd voor een toeristisch verblijf in Frankrijk met voorlegging van een hotelreservatie in het “IBIS Styles” hotel te Parijs. Betrokkene verklaart zelf dat ze een visum voor toerisme heeft aangevraagd omdat dit makkelijker verkrijgbaar is dan een visum voor zaken. Echter betrokkene beschikt niet over toeristische documentatie en heeft geen intentie om voor toerisme naar Frankrijk door te reizen.

Op basis van deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van haar visum en de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscode »

Or, il s'agit là incontestablement d'une erreur manifeste d'appréciation

Ainsi, comme le souligne la requérante, le but de son voyage est de rejoindre pour un court séjour sa fille qui habite en France à des fins purement touristique.

Par ailleurs, le fait ne pas avoir de documentation touristique sur soi lors de son voyage ne peut en rien justifier la décision prise à son encontre.

En effet, dès lors qu'elle rejoint sa fille qui est elle-même résidente en France, ce qu'elle a par ailleurs déclaré à la police des frontières lors de son arrivée à l'aéroport de Zaventem, il apparaît clair qu'elle pouvait compter sur les conseils de sa fille pour visiter le pays. Il n'y a donc rien de contradictoire pour elle de ne pas disposer de documentation touristique, contrairement à ce qu'affirme la partie adverse.

Il s'agit dès lors d'une erreur manifeste d'appréciation que de considérer pour la partie adverse qu'un voyage touristique d'une mère rejoignant sa fille habitant en France ne peut se faire sans un guide du routard.

A l'appui de son recours, la requérante produit les preuves de ses réservations d'hôtel en France (Voy. pièce 2) et de tout lien la reliant directement avec sa fille.

Ces preuves ont été montrées par la requérante à la police des frontières à son arrivée à Zaventem.

Il appartenait quoiqu'il arrive à la partie adverse, en vertu du principe de droit d'être entendu, principe général du droit de l'Union européenne, de rechercher toute information pertinente dans le chef de la requérante en vue de s'assurer qu'elle respectait bel et bien les conditions mises à son visa court séjour.

Il est clair que la partie adverse est restée en défaut de le faire.

Ce faisant, la décision attaquée qui entraîne l'impossibilité pour la requérante d'accéder au territoire français ou réside légalement sa fille entraîne une violation disproportionnée de son droit à la vie familiale tel que consacré par l'article 8 de la Convention européenne des Droits de l'Homme.

3. En outre, il est clair que la partie adverse fait une mauvaise application, dans sa décision attaquée, de l'article 34, 2) du règlement CE n° 810/2009 du Parlement européen et du Conseil du 13 juillet 2009 établissant un code communautaire des visas.

La partie adverse motive ainsi sa décision comme suit :

« Betrokkene is enkel in het bezit van 350 euro cash geld voor een voorgenomen verblijf van 24 dagen (terugkeerticket dd. 03.06.2023) in Frankrijk. Ze is niet in het bezit van krediet-of bankkaarten en beschikt niet over een officiële garantverklaring van Frankrijk. Volgens de geldende richtbedragen dient men in Frankrijk over 120 euro/dag/verblijf op hotel zonder hotelreservatie of 65 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier zonder garantverklaring te beschikken”

Il s'agit là incontestablement d'une erreur manifeste d'appréciation.

D'une part, il s'agit à n'en pas douter d'un ajout à la loi.

La partie adverse prend la décision de retrait du visa de la requérante sur base d'une condition qui n'est pas reprise par l'article 34, 2), du Code communautaire des visas, sur laquelle elle prétend fonder sa décision.

En effet, le calcul auquel s'adonne la partie adverse n'est prévue par aucune disposition légale.

L'erreur de motivation est donc manifeste.

Elle viole dès lors tant le prescrit dudit article 34, 2), du règlement CE n° 810/2009, ainsi que les articles 1 à 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et le principe général de motivation matérielle des actes administratifs.

D'autre part, contrairement à ce que prétend la partie adverse dans sa décision attaquée la requérante dispose bel et bien d'une somme de 3500,00 € (et non de 350 euros) suffisante pour couvrir ses frais de voyage, au vu du calcul effectué par la partie adverse à supposer ce calcul légitime, quod non.

Enfin, la partie adverse estime qu'il faut disposer, quand n'a pas de réservation d'hôtel en France, de 120 euros par jour. Or, dès lors, que la requérante a 3500 euros en sa possession et qu'elle veut résider sur le territoire français sur une période de 24 jours, elle bénéficie de 145 euros par jour, ce qui est amplement suffisant pour la partie adverse.

Ce faisant, la partie adverse ajoute incontestablement une nouvelle condition non prévue par la loi.

Dès lors que la décision attaquée entraîne l'impossibilité de rejoindre sa fille en France, la décision attaquée entraîne une atteinte disproportionnée à son droit à la vie familiale ce qui est contraire à l'article 8 de la CEDH.

4. Enfin, au motif invoqué par la requérante de rejoindre sa fille sur le territoire français, la partie adverse se contente de répondre que cette circonstance ne serait pas établie de manière probante et qu'aucune information de contact n'a été retrouvé lors de l'interception de la requérante.

Cette motivation de la partie adverse est contraire à l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme et de l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne.

A ce sujet, il convient de rappeler que l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme dispose que :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance (...) »

La Convention européenne des droits de l'Homme est d'application immédiate en droit belge.

Il convient donc d'appliquer les dispositions.

Or, comme le souligne la requérante, elle est de transit ici en Belgique pour rejoindre sa fille en France et lui rendre une visite touristique et familiale.

La requérante subit donc une séparation avec sa fille qu'elle n'a plus vue depuis 8 ans.

Ce faisant, la partie adverse viole manifestement le prescrit de l'article 8 de la CEDH."

Aan haar verzoekschrift voegt verzoekster een bewijs toe van haar hotelreservatie (verzoekschrift, bijlage 2)

3.3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM, van de artikelen 41 en 47 van het Handvest, van artikel 6 van de (oude) Verordening 562/2006/EG en van de artikelen 7, 74/8, 74/11 en 74/14 van de vreemdelingenwet aangezien zij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze uiteenlopende regelgeving zou schenden.

3.3.3. De artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

3.3.4. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 3, eerste lid, 3° en artikel 3, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen. Deze wetsbepaling luidt als volgt

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;

(...)"

Artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, gecombineerd met artikel 3, derde lid van de vreemdelingenwet, dat specifiek gaat over het geval van de weigering van toegang aan een vreemdeling, sluit niet uit dat een vreemdeling, die nochtans in het bezit is van geldige inreisdocumenten, alsnog wordt teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het

voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (cf. RvS 25 februari 2002, nr. 110.745). In geval van twijfel kan worden verlangd dat de vreemdeling het doel en de omstandigheden van zijn verblijf verrechtvaardigt (cf. Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, *Parl. St.*, Kamer, 1995-1996, nr. 364/1, p. 12). Er mag dus redelijkerwijs van verzoekster worden verwacht dat zij bij haar transit te Zaventem duidelijk de het toeristische doel van haar reis aannemelijk kan maken, haar verblijfsomstandigheden kan schetsen en dit desgevallend met stukken kon staven.

3.3.5. Verzoekster verwijt de gemachtigde van de staatssecretaris een kennelijke beoordelingsfout omdat volgens haar het reisdoel wél duidelijk was. Zij stelt thans dat haar reis tot doel had haar dochter te bezoeken die in Frankrijk zou verblijven en dat zij dit zo zou hebben verklaard aan de grensinspectie, hoewel dit niet wordt ondersteund door de gegevens van het administratief dossier. Thans beweert zij ook stukken toe te voegen om haar verklaringen te staven.

3.3.6. De Raad stelt vast dat uit de gegevens van de Evibel-databank, die in het administratief dossier zijn opgenomen, dat de Franse autoriteiten zich op 28 april 2023 akkoord verklaarden met de afgifte van een Schengenvisum type C aan verzoekster met het oog op toerisme. Er werd toen een hotelreservatie voorgelegd in het “*IBIS Styles Paris République Marais*” hotel te Parijs. Ter gelegenheid van haar transit naar Parijs op 10 mei 2023 werd verzoekster op de luchthaven van Zaventem geïnterpelleerd door de grensinspectie. In het grensverlag van de luchthavenpolitie is het volgende opgenomen:

“Op 10-5-2023 komt betrokkene aan te Brussel met vlucht SN206 uit Conakry. Ze heeft een aansluitende vlucht naar Parijs CDG (SN363 1). Terugkeer naar Conakry is voorzien op 3-6-2023 (zie ticket in bijlage). Betrokkene reist met een visum afgeleverd door de Franse autoriteiten en dit voor toerisme. Ze verklaart dat ze voor zaken reist. Ze heeft namelijk een boetiek in Guinee en wil in Frankrijk bedrijven bezoeken in het kader van import/export van dameskledij. Haar zakenpartner, een zekere mevrouw K.(...), zal haar in Frankrijk begeleiden met het bezoek van deze firma's. Deze mevrouw zal haar ook logies verschaffen tijdens haar bezoek in Frankrijk. Betrokkene is niet in het bezit van een uitnodiging of attestation d'accueil. Ze heeft geen hotelreservatie. Wat betreft haar visum : Betrokkene reist ondanks haar intentie om Frankrijk te bezoeken voor zaken, met een visum voor toerisme. Ze verklaart hierover dat het moeilijk is voor een zakenvisum vast te krijgen en dat ze daarom een toeristenvisum heeft aangevraagd. Ze is dan ook niet in het bezit van een toeristisch programma, reisgids, brochures, etc...en heeft geen notie van de bezienswaardigheden in Frankrijk. Betrokkene kan geen enkel document voorleggen waaruit moet blijken dat ze voor zaken reist. Ze kan geen contact- en adresgegevens van te bezoeken bedrijven voorleggen. Ze laat dit over aan haar contact in Frankrijk. Ze is in het bezit van 350 euro cash. Ze heeft geen bankkaart en is niet in het bezit van een tenlasteneming. Voor een verblijf van 24 dagen in Frankrijk is dit ruim onvoldoende.”

3.3.7. Verzoekster voert in haar middel onder andere de schending aan van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht. Het hoorrecht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C277/11, *M.M.*, pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45). Bij het nemen van de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 6.1, c) van verordening 2016/399/EU van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscodes). De Unierechtelijke beginselen, waaronder het recht om gehoord te worden, zijn bijgevolg integraal van toepassing. Het recht om gehoord te worden waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Uit het administratief dossier blijkt overduidelijk dat verzoekster niet dienstig kan aanvoeren dat zij niet de gelegenheid zou hebben gekregen haar standpunt toe te lichten, omdat zij op 10 mei 2023 wel degelijk werd gehoord en de in de mogelijkheid werd gesteld haar reisdoel nader toe te lichten. De kritiek van verzoekster mist op dit punt feitelijke grondslag.

3.3.8. Samen met de aanwezige raadsman van de verwerende partij stelt de Raad ter terechtzitting vast dat verzoekster thans op een tijdsspanne van een tweetal weken een derde versie geeft van haar reisdoel. Het visum werd op 28 april 2023 initieel afgeleverd met het oog op toerisme. Aan de grensinspectie

verklaarde verzoekster op 10 mei 2023 dat haar reis zakelijke doeleinden had en thans, op 12 mei 2023 beweert zij in haar verzoekschrift dat zij het Schengengebied zou zijn ingereisd met het oog op een familiebezoek aan haar dochter. De Raad merkt op dat geen enkele van deze onderscheiden reismotieven met enig begin van bewijs wordt gestaafd, zoals de toepasselijke wetgeving nochtans vereist.

Verzoekster slaagt er dus niet in de vaststellingen van de verwerende partij te weerleggen of aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door met betrekking tot verzoeksters voorgehouden reisdoel in zijn beslissing het volgende te overwegen:

“Betrokkene verklaart voor zaken naar Frankrijk door te reizen. Ze verklaart in het kader van import/export van dameskledij naar Frankrijk te gaan. Ze is in het bezit van een doorreisticket naar Parijs (Frankrijk) en een terugkeerticket dd. 03.06.2023.

Betrokkene is niet in het bezit van een hotelreservatie en heeft geen zakelijke stukken (facturen, brochures, uitnodigingen, contactgegevens handelaars,...) welke haar voorgenomen reismotief kan staven.

Betrokkene is in het bezit van een visum afgeleverd door de Franse ambassade in Conakry.

Uit de gegevens van het “VIS” (Visum Information System) blijkt dat het visum werd afgeleverd voor een toeristisch verblijf in Frankrijk met voorlegging van een hotelreservatie in het “IBIS Styles” hotel te Parijs. Betrokkene verklaart dat ze een visum voor toerisme heeft aangevraagd omdat dit makkelijker verkrijgbaar is dan een visum voor zaken. Echter betrokkene beschikt niet over toeristische documentatie en heeft geen intentie om voor toerisme naar Frankrijk door te reizen.

Op basis van deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van haar visum en de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscore.”

3.3.9. De Raad stelt vast dat verzoekster ter gelegenheid van haar interpellatie door de grensinspectie de hotelreservatie bij het hotel “Ibis Styles Paris République Marais”, die zij had aangewend bij haar visumaanvraag niet kon voorleggen (*“Betrokkene is niet in het bezit van een hotelreservatie”*). Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekster thans een (andere) hotelreservatie (Verzoekschrift, bijlage 2). Het gaat hier immers om een reservatie die dateert van 11 mei 2023 in het hotel “Ibis Paris Canal Saint-Martin”. Verzoekster kan onmogelijk een motiveringsgebrek of een kennelijke beoordelingsfout in de bestreden beslissing aantonen door zich te baseren op *a posteriori* opgemaakte stukken. De Raad kan hier evenmin acht op slaan aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)).

3.3.10. Verzoekster levert ook kritiek op de overwegingen uit de bestreden beslissing betreffende haar bestaansmiddelen. In haar middel beweert zij plots dat zij 3500 euro cash bij zich had, maar zij staft deze blote bewering niet. Tevens betoogt verzoekster dat de gemachtigde van de staatssecretaris op dit punt bijkomende voorwaarden aan de wet zou toevoegen, terwijl de wet uitdrukkelijk bepaalt dat een vreemdeling kan worden teruggedreven wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis (artikel 3, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet). Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door bepaalde richtbedragen te hanteren en te overwegen dat 350 euro voor een verblijf van 24 dagen manifest onvoldoende is. In de beslissing wordt het volgende gesteld:

“Betrokkene is enkel in het bezit van 350 euro cash geld voor een voorgenomen verblijf van 24 dagen (terugkeerticket dd. 03.06.2023) in Frankrijk. Ze is niet in het bezit van krediet- of bankkaarten en beschikt niet over een officiële garantverklaring van Frankrijk. Volgens de geldende richtbedragen dient men in Frankrijk over 120 euro/dag/verblijf op hotel zonder hotelreservatie of 65 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier zonder garantverklaring te beschikken.”

De kritiek van verzoekster is bovendien gericht tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing dat geen invloed heeft op de wettigheid van het geheel. Aangezien verzoekster er niet in slaagt het determinerend motief van de bestreden beslissing, het bijzonder schimmige reismotief, aan het wankelen te brengen, is haar betoog over haar bestaansmiddelen volstrekt irrelevant.

3.3.11. Wat het gezinsleven met haar dochter betreft, voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze verdragsbepaling luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

Verzoekster beweert dat de bestreden beslissing een scheiding zou teweegbrengen met haar dochter die in Frankrijk verblijft en die zij al acht jaar niet gezien zou hebben. Los van de vaststelling dat het gaat om een teruggedrijvings- en niet om een verwijderingsmaatregel, waardoor verzoekster niet van haar dochter wordt 'gescheiden', stelt de Raad vast dat verzoekster geen enkel detail geeft over deze in Frankrijk verblijvende dochter. Ze geeft geen persoonsgegevens op van dit individu (naam, geboortedatum, nationaliteit, verblijfplaats), noch informatie over de aard van het, al dan niet beschermenswaardige, gezinsleven. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg onmogelijk worden 'weerhouden'.

3.3.12. Er werd geen schending van de artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen of dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door haar de toegang tot het grondgebied te weigeren. Uit niets blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel. Er werd evenmin een schending van het hoorrecht aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. In haar verzoekschrift stelt verzoekster het volgende betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

"Conformément à l'article 39/82, § 2, de la loi du 15 décembre 1980, la suspension de l'exécution ne peut être ordonnée qu'à la condition que l'exécution immédiate de l'acte risque de causer un préjudice grave difficilement réparable.

A ce titre, il convient à nouveau de rappeler que Votre Conseil a jugé, par son arrêt n° 192.584 du 26 septembre 2017 rendu en Chambre Réunies, que :

« 4.4. Troisième condition : le risque de préjudice grave difficilement réparable

Conformément à l'article 39/82, § 2, de la loi du 15 décembre 1980, la suspension de l'exécution ne peut être ordonnée que si des moyens sérieux susceptibles de justifier l'annulation de l'acte contesté sont invoqués et à la condition que l'exécution immédiate de l'acte risque de causer un préjudice grave difficilement réparable.

Cette dernière condition est entre autre remplie si un moyen sérieux a été invoqué sur la base des droits fondamentaux de l'homme, en particulier des droits auxquels aucune dérogation n'est possible en vertu de l'article 15, alinéa 2, de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales. »

En l'occurrence, l'exécution de la présente décision engendrerait un risque de traitement contraire à l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme.

La requérante est arrivée en Belgique en possession d'un visa court séjour valable délivré par les autorités françaises à Conakry, en vue de faire une visite touristique et familiale à sa fille qui vient d'accoucher.

En renvoyant la requérante vers son pays d'origine pour des motifs qui ne peuvent être acceptés tant en fait qu'en droit, la partie adverse a porté une atteinte manifestement disproportionnée à son droit à la vie privée et familiale, ce qui constitue un préjudice grave et difficilement réparable.

A supposer que la requérante retourne en Guinée pour solliciter un nouveau visa court séjour des autorités françaises, outre la lourdeur de ces voyages pour une personne de son âge, il lui faudra patienter plusieurs mois de procédure et supporter de nouveaux coûts importants. Cela constitue également un préjudice grave et difficilement réparable et accentue la dureté de la séparation avec sa fille.

Une procédure en suspension ordinaire, vu le risque imminent d'éloignement, ne permettrait pas d'obtenir un résultat effectif, de sorte qu'une procédure de suspension en extrême urgence s'impose.

Dès lors, il y a lieu de constater la caractère grave et difficilement réparable au préjudice qu'entraînerait pour la requérante l'exécution de la décision attaquée."

3.4.2. De vordering tot schorsing dient een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaag- en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

3.4.3. Verzoekster koppelt haar nadeel aan de in het enig middel aangevoerde schending van haar recht op gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Aangezien deze grief niet ernstig werd bevonden, is er *in casu* geen sprake van een evident nadeel. Vervolgens beklaagt verzoekster zich over de duur van de procedure bij de aanvraag van een nieuw visum. De duur van de aanvraagprocedure in Guinée heeft geen uitstaans met de tenuitvoerlegging van de thans aangevochten teruggedrijvingsmaatregel. Dit is een algemeen verwijt aan het adres van de verwerende partij, maar is geen nadeel dat volgt uit de bestreden beslissing van weigering van toegang met teruggedrijving (bijlage 11). (cf. RvS 11 oktober 2012, nr. 220.956).

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofdte van verzoekster werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M.-C. VERTOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M.-C. VERTOMMEN

F. TAMBORIJN